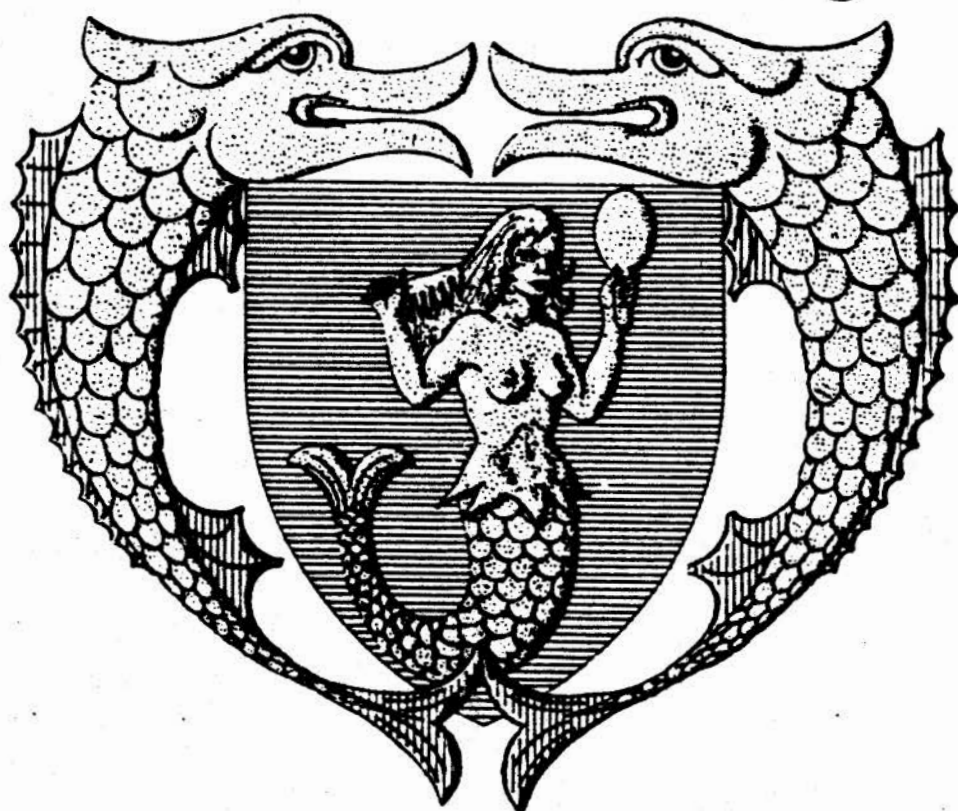

"t Meerminneke

(van) Meirhaeghe's
Familiekontakblad

Dag lezer,

Terwijl ik dit woord-vooraf zit uit te tikken, ergens halfweg augustus, regent het hier genoeg pijpestelen om alle tabakswinkels tussen Ledeberg en Timboektoe tot in lengte van dagen te bevoorraden. Mijn schedelveld, dat begin juli zo fondant was als de bips van een Afrikaans inboorlingetje, is ondertussen weer zo blank als de binnenzijde van een middeleeuwse maagdendij... Regentijd, gepaste tijd om op mijn werkkamer, mijn 'Veilige der Veiligen', dit 19de Meerminneke bij mekaar te schrijven, uit te typen, te stencilen, in te binden, adressen te schrijven, postzegels te plakken...

Meerminneke 19 dus. Voor één keer geen zware historische bijdrage -de boogschutter die ik ben kan niet altijd gespannen staan- maar een lichte cocktail van allerlei familienieuwsjes : krantenberichten, brieven van lezers, sprokkels enz... De nadruk ligt dit keer dus meer op het heden dan op het verre verleden en mag dat ook eens? In dit nummer starten we, zoals beloofd, met de nieuwe rubriek 'rouwzantjes'. Door de dood van onze goede vriend Daniël Meirhaeghe, kon dit de vorige keer niet opgenomen worden. Van ons Trudeke hebben we de voorbije maanden geen nieuws meer ontvangen. Geen interview dus met onze beschermvrouwe die heel zeker ergens op een of ander strand haar vakantie doorbrengt.

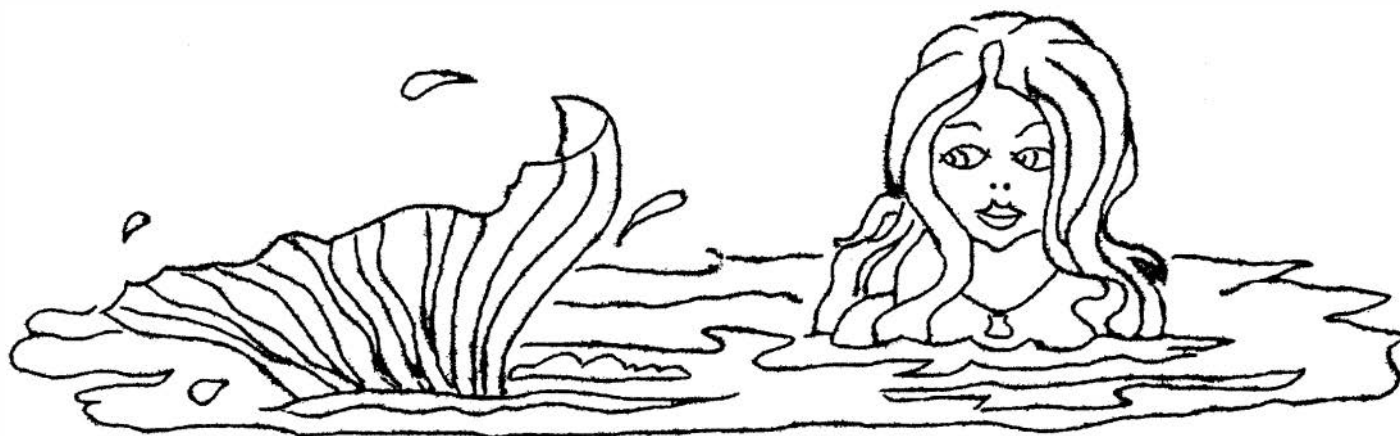
Wegens teveel werk aan de privéwinkel en veel te weinig kon-gee, is het 'Liedboek-Theofiel Vandermeersch' nog altijd geen feit geworden. En ons groot Van Meirhaeghe-stamboomboek wacht ook nog steeds op de finishing touch. Ik durf echt niks meer beloven, lieve lezer. Ik zou dringend eens een jaar verlof zonder wedde moeten nemen om alles op punt te zetten. Kan iemand mij soms een BTK-projekt cadeau doen? Ik zie het niet meer zitten, zei de man, en legde zich bij de feiten neer. Voorlopig toch.

Enfin, ik ben er toch in geslaagd om dit Meerminneke tijdig in je brievenbus te droppen. Veel leesgenoegen en tot het begint te decemberen...

jouw stambewaarders

Herman Meirhaeghe
A.Latourstraat 31
9218 Ledeberg-Gent

Jan Meirhaeghe
Europastraat 15
8770 Ingelmunster

't stond in de krant

- Produktie stilgelegd wegens te hoog ritme. Plavina-directie wil beschermde arbeider buiten.

Oudenaarde. Tijdens de nacht van 13 op 14 juli 1984 werd in het scheikundig bedrijf Plavina de produktie automatisch stilgelegd bij gebrek aan bevoorrading. De 42-jarige Oudenaardse arbeider Julien Meirhaeghe moest die nacht alleen instaan voor het wegen en vermengen van duizenden kilo's CPE-poeder in de silo's. Toen hij het produktieritme niet meer kon volgen en vreesde dat daardoor de kwaliteit van het afgewerkte produkt (plastiekfolie) in het gedrang zou komen, werden geen poeders meer in de silo gestort. De fabriek viel om 1u30 stil. Omdat Julien Meirhaeghe een beschermde arbeider is (lid van comité veiligheid) trok Plavinadirecteur J.P.Ceuppens naar de Oudenaardse Arbeidsrechtbank. Hij vorderde het ontslag van Julien Meirhaeghe omdat deze ondanks de aanmaning van de ploegbaas zou geweigerd hebben grondstoffen in de silo's te deponeren. De rechtbank was van oordeel dat dit feit een onmiddellijk ontslag zonder opzegging of vergoeding rechtvaardigde. De arbeider ging in beroep. In zijn vonnis van 4 februari 1985 zei het Arbeidshof van Gent, dat de door de directie van Plavina aangevoerde tekortkomingen geen dringende redenen tot contractbreuk uitmaken. Op 19 februari 1985 trok Julien Meirhaeghe weer naar zijn werk. Omdat de directie oordeelde dat de arbeider op 13 juli 1984 een fout had gemaakt, werd hij voor 12 dagen naar huis gestuurd. Arbeider Meirhaeghe wordt op 4 maart te 22u. in de nachtploeg weer op het bedrijf verwacht. Maar daarmee is deze zaak nog niet beslecht. Plavina, gevestigd op het industrieterrein De Bruwaen in Oudenaarde, is een dochteronderneming van de multinational en chemiereus Solvay. Aan sociale spanningen heeft het er nog niet ontbroken. Julien Meirhaeghe is er elf jaar in dienst en vertegenwoordigt de christelijke vakbond in het comité Veiligheid en Gezondheid. Hij staat er bekend als iemand die niet naar het pijpen van de directie danst en al meermaals gepleit heeft voor luchtanalyses in het bedrijf.

De directie van Plavina stelt dat op het ogenblik dat Meirhaeghe zijn taak aanving, er in de grondstoffensilo's nog een voorraad was die een produktie van twee uur toeliet. Intussen kon hij zorgen voor de nodige bijvulling. Op vraag van Meirhaeghe stuurde de ploegbaas omstreeks middernacht een helper. Toen de ploegbaas enige tijd later vaststelde dat beide mannen rustig zaten te praten stuurde hij de helper weg. Na wat aanmaningen, aldus nog de versie van de directie, zou Meirhaeghe brutaal geweigerd hebben alleen door te gaan met de bevoorrading. De man begon omstreeks 1u. aan de hem opgelegde schoonmaakbeurt in het bedrijf en reed na het werk om 6 u. naar huis.

De Oudenaardse Arbeidsrechtbank, die zich in haar vonnis hoofdzakelijk liet inspireren door de verklaringen van de ploegbaas, was op 10 december 1984 van oordeel dat Meirhaeghe moedwillig de gezagsverhoudingen had miskend, hetgeen de verdere uitvoering van de arbeidsovereenkomst onmiddellijk en definitief onmogelijk maakte. Julien Meirhaeghe ging hiertegen in beroep.

Hij pleitte dat hij op vrijdag 13 juli 1984 met vakantie ging gaan doch de ploeg van een werkmakker overnam. Hij werd gezegd dat een andere werkmakker zou bijspringen wanneer het nodig was.

.../...

Omstreeks 23 u. stelde Meirhaeghe vast dat hij alleen het tempo niet meer aankon. Zijn werkmakker was hem komen zeggen dat hij op een andere post moest zijn en enkel laat in de nacht zou kunnen bijspringen. De ploegbaas werd geroepen en na lang aandringen werd een arbeider gestuurd. Deze laatste legde tijdens het onderzoek volgende verklaring af : "Toen ik boven kwam was Julien Meirhaeghe bezig met CPE-poeder in de silo te storten. Hij vroeg me even te wachten. Hij trok daarop naar een kantoortje en is daar beginnen wegen. Ik volgde hem en nam plaats op een stoel. Op dat ogenblik kwam de ploegbaas op inspectie, die van de veronderstelling uitging dat er niet gewerkt werd en stuurde mij weg. Trek uw plan dan maar zelf, riep hij tegen Meirhaeghe."

Julien Meirhaeghe houdt vol dat de meester gast hem verder niet meer aanmaande tot werken. Hij is nog een half uur aan het werk gebleven en heeft dan afgehaakt om de produktie niet in het gedrang te brengen. Het Gentse Arbeidshof stelde hem op 4 februari in het gelijk. Dan maar weer aan het werk. Directeur J.P. Ceuppens van Plavina zegde evenwel dat de arbeider door de grondstoffentoevoer stop te zetten, een fout heeft gemaakt en daarom werd deze op 19 februari weer naar huis gestuurd. Plavina wil de arbeider ook het loon van de schorsingsperiode (17 juli '84 - 19 februari '85) niet uitbetalen. Het loon, zo redeneert de directeur, is de tegenprestatie van de arbeid. Het is dus niet verschuldigd indien de werknemer niet gepresteerd heeft, zelfs zo deze inactiviteit voortvloeit uit een schorsing.

Directeur Ceuppens schreef vorige week aan Julien Meirhaeghe "dat de opgelegde sanctie (12 dagen tevoetstelling) geen verzaking betekent van ons recht ons in cassatie te voorzien tegen de uitspraak van het Arbeidshof, noch een verzaking van ons recht U te ontslaan voor een zwaarwichtige reden, zo de procedure zou eindigen met een beslissing in ons voordeel."

Julien Meirhaeghe voelt zich als beschermde arbeider niet langer beschermd. De dreiging van de directie blijft ook na het vonnis van Gent boven zijn hoofd hangen. "De directie van Plavina zoekt mij en wil mij ontslaan zonder vooropzegging noch vergoeding. Ik neem geen blad voor de mond en dat hindert mijn bazen. Als syndicale afgevaardigde is het mijn plicht op te komen voor de rechten van de arbeider en dat zal mij nooit iemand kunnen verbieden." (J. Mestdagh. Het Volk. Februari 1985)

.

- Kanegem. Zestig jaar later.

Alhoewel het buiten druilerig weer was, genoten we een paar momenten mee van het warme onthaal dat Andrea Meirhaeghe en Andrea De Schrijver hun leeftijdsgenoten zaterdag laatstleden in hun dorp aanboden. Forse bonken -allemaal zestigers-geboortejaar 1925- die mekaar een warme handdruk gaven en twijfelden of ze mekaars juiste naam prevelden.

Het was immers een eerste bijeenkomst en voor velen een hartelijk weerzien na meer dan veertig jaar het dorpsnest te zijn uitgezwemd. Om 17 u. woonde men samen een H.Mis bij, daarna werd er lustig geaperitiefd, en na de feestdis in de parochiezaal werd er nog lang nagekeuvel. Zestig jaar geleden werden er te Kanegem 31 flink uit de kluiten gewassen telgen geboren. Aan de feestelijke bijeenkomst namen er twintig van hen deel. Volgen dan de namen waartussen we Andrea Meirhaeghe en Frans Meirhaeghe uit Kluisbergen aantreffen. (M.M. De Weekbode). Onze gelukwensen aan tante Andrea uit Kanegem voor dit initiatief!

- Daniël Meirhaeghe begraven. U vergeten wij nooit !

Zaterdag werd adjunct-kommissaris Daniël Meirhaeghe (53) begraven. Met hem is een goed en korrekt man heengegaan. Daniël (Richard, maar iedereen noemde hem Daniël) Meirhaeghe was ruim tien jaar adjunkt-politiekommissaris in Oudenaarde. Hij werd op 23 oktober 1931 in Kanegem geboren en liep middelbare studies aan het O.L.Vrouwcollege in Oudenaarde. Zijn vader stierf jong en hij was dan ook snel aan het werk op het ouderlijk bedrijf. Op 1 september 1958 werd Daniël veldwachter in Nederename. Daar liet hij zich opmerken als een minzaam man, vriendelijk en hulpvaardig. Aan de provinciale school voor politie-officieren behaalde hij intussen het brevet van politiekommissaris. Na de fusie zag Nederename hem node naar Oudenaarde gaan, waar hij snel werd bevorderd tot Bijzonder Agent. Op 1 maart 1974 werd hij adjunkt-politiekommissaris. Bij de gerechtelijke overheden, het parket en burgerlijke instanties van de stad stond hij bekend als een zeer bekwaam en actief politie-officier. Zijn kollega's hebben hem gewaardeerd, niet alleen als echte vriend, maar vooral als man die door zijn ijver en bekwaamheid een voorbeeld was. Bij hem kon iedereen terecht.

Daniël Meirhaeghe was zeer sociaalvoelend. Een echte vader. Maar ook de politieman die stipt zijn werk deed en toch overal de mens liet primeren. Hij bezat de wondere gave van het gezond verstand. Wijzelf hebben hem leren kennen en waarderen als objectief waarnemer, die het bijkomstige van het essentiële wist te onderscheiden. Wanneer hij iets niet zeggen mocht aan de pers, dan werden daar geen doekjes om gewonden. We wisten wat we aan zijn woord hadden. Zijn bereidwilligheid was ontzaglijk groot. Nooit vergeet ik hoe Daniël zelfs op zondagavond na 11 uur bereikbaar was. Zonder morren, zonder wrevel. Daniël, u vergeten doen wij nooit!

Na een kortstondige maar hardnekkige ziekte is hij op dinsdag 28 mei in de Heer ontslapen. Zaterdag wachtten zijn kollega's van het korps hem voor de laatste maal op aan de Ohiobrug in Eine, om hem te begeleiden naar zijn eeuwige rustplaats. Zichtbaar ontroerd stapten zij voor en naast hem naar de kerk. Hoe duidelijk was te zien welke leemte Daniël Meirhaeghe nalaten zal. (AC/ Het Weekblad der Vlaamse Ardennen. nr.23 van 7 juni 1985.)

Bij brief van 19 juli 11. schonk Lieve Meirhaeghe ons de verzenbundel "Rust", waarin zij een twintigtal gedichten van haar vader Daniël heeft samengebracht. In het voorwoord schrijft zij : " Met fierheid en dankbaarheid hebben wij deze gedichtenbundel samengesteld, als postume hulde aan onze vader en goede vriend. Moge dit boekje een blijvende herinnering zijn aan Daniël in alle aspecten van zijn persoonlijkheid : zijn liefde voor de natuur, zijn weemoedigheid en verlangen naar het verleden, maar tevens zijn levensvreugde en sterk gevoel voor humor."

Inderdaad, Lieve, dit is een blijvend aandenken en in de gedichten, die we met ontroering gelezen hebben, herkennen we al die door jou zo raak omschreven facetten van zijn persoonlijkheid. Dank voor dit mooie geschenk!

Hoe kunnen wij hem beter eren dan door in zijn voetsporen te treden, schrijft Lieve, en zelf een **gedicht** te schrijven...

Uit haar "afscheidsgedicht" citeren we onderstaande strofe :

maar soms verried weemoedigheid
het hunkeren naar 't verleden :
zijn apestreken uit die tijd
en hoeveel zijn moeder had gebeden...

- Zijn de vorige krantenberichten al enkele maanden oud, dan bereikt het onderstaande uittreksel weldra de pensioengerechtigde leeftijd! Onderstaand stuk "Bij boer Meirhaeghe" verscheen namelijk op 24 juni 1927 in de "Gazette van Detroit". Dit weekblad dat "the only belgian newspaper in America" is, probeert al sedert 1914 een schakel te zijn tussen de uitgeweken Vlamingen. E.H. C. Denys, redaktielid van de "Gazette", spoort voor ons de naar de USA geëmigreerde Van Meirhaeghes op en bij zijn zoekwerk ontdekte hij dit kurieus stukje, waarin ene Gaston Veys een vakantiedag beschrijft die hij als kind doorbracht bij boer Meirhaeghe uit Machelen. We willen u dit kursiefje niet onthouden omdat het een rake momentopname is van het leven op de boerebuiten aan het begin van deze eeuw, toen de dagen nog veel trager waren...

"Schetsen uit het leven. Bij boer Meirhaeghe. Door Gaston Veys." Vakantie! Tooverwoord voor de jeugd! Geene lessen te leeren; geen bedwang voor weken lang; den heelen dag mogen spelen; geen schoenen of kousen moeten aandoen; met een zwart gezicht en ongewasschen handen kunnen loopen, zonder te moeten vreezen dat men ervoor gestraft wordt; enz., enz... Het is 'ne voorsmaak van den hemel op aarde! Ik herinner mij 'nen dag in de vakantie, toen vader eene nieuwe hondekeernmaschien zou gaan plaatsen bij Boer Meirhaeghe in Machelen-Leihoek. Dat was de rijkste boer van verre in den omtrek en zijne landerijen strekten zich heinde en verre uit tot aan de boorden der Leie. Daar naartoe gaan beteekende voor mij fruit mogen eten zooveel ik lustte of dan boerenhesp of pap of echt boerenroggebroad; het belooften van eene schoone hoeve zonder vrees van verjaagd te worden!

Vroeg in den morgen was de boever daar met de groote veerkar, waarin een schoon bruin paard gespannen was. Nog voor al het getuig en gerief er op geladen was, zat ik op den bank vooraan en hield alvast de teugels in de hand, alsof ik voorts het paard zou besturen. Wie herinnert zich niet zulke oogenblikken in zijne kindertjaren, en de prikkelende vreugd die u doet lachen als ge de speelmakkers in de straat ziet, welke niet zoo gelukkig zijn van op een schoone kar te mogen rijden? Rap werd alles opgeladen en vooruit ging het! De boever, ne sterke jonge kerel, glimlachte vriendelijk naar mij wijl hij het geweldig paard eens de zweep deed voelen, en in volle vlucht ging het voorbij 't kerkhof en de landweg naar Machelen. Wat was het schoon voorbij die huizen en velden, landerijen en boerderijen te rijden! Aan Zeun Sarlets stonden de jongens juichende aan de hekken: schoolkameraden die wel hadden willen meereizen! De oudste klapte zich achteraan de kar, maar viel tierend in het zand, waar hij wat lag te spartelen tot iedereen uitbundig genoeg, want hij had zich niet bezeerd. Over de Kattebeek, die wel een kerktoeren diep onder mij scheen te liggen; voorbij de weide, waar de schoone boomen groeiden, waarvan ik later wel eens droomde en die het Schetsken "Het Kloefken" in het leven riepen; voorbij Duivejoncks, waar er ook al bengels stonden te roepen en zoo maar verder de velden in. Hier en daar reden wij dichtbij een boomgaard, zoodat de zwaar met fruit beladen takken tot tegen de kar kwamen. De verleiding was groot en ik zou mogelijk wel wat gesnoept hebben, ware het niet geweest dat ik dacht aan boer Meirhaeghes doening waar ik straks vrijen teugel zou hebben; dus waarom zich om wat fruit gestoord als men zoo rijk is als ik het voor 'nen dag ging zijn?

.../...

Op het land waren reeds overal werklieden bezig. Allen staakten 'n oogenblik het werk om ons even na te zien en dan maar terug aan den trek, zooals men zegt.

Bindelijk kwamen we aan! Zoo eene doening! Aan 't hofgat hingen twee groote, zware, ijzeren hekkens die nu openstonden en waar ik fier als 'ne koning doorreed. Op het hof, waar fruitboomen als gezaaid waren, lagen drie groote honden aan een in steen gemetst kot, die bij onze aankomst wild begonnen te blaffen en aan hunne ketting snokten alsof zij ons wilden verscheuren. Een helen afstand van den ingang was het woonhuis, zeer lang en breed, met witgekalkte muren en groene vensterluiken. Het groot dak was met strooi gedekt en op de vorst zat een heele bende duiven te ronken. Rechts de groote schuur en dan de stallen; koestallen, verkenstallen, paardenstallen en wat weet ik al.

Wij draaien achter het woonhuis om en daar waren we tegen het achterhuis, waar het tuig moest worden geplaatst, daar het kaarnen daar gedaan werd.

Met vaders werk was ik toen nog weinig bekommerd. Meer belang stelde ik in de fruitboomen en met 'ne wip zat ik op den eersten appelaar om maar te beginnen eten! Rap had ik 'ne grooten appel vast die nog grasgroen was en zeer bitter smaakte, maar het ging toch naar binnen... Eensklaps hoor ik de boer roepen: "Hé daar schavuit, wat doet ge dan?" Op 'n oogwenk zat ik zoo rood als een kolebloeme en te beven van benauwdheid. Voor mijne oogen zag ik reeds den boer met 'ne groote kluppel om me een duchtige ramming te geven! En wat 'ne boer dan nog! Meirhaeghe was 'ne kerel die wel honderdvijftig kilo moet wegen... groot, dik en met armen als Jan De Reus! Grommelend kwam hij tot onder den boom. Ik dacht bij mijn zelve "het spel zal gaan beginnen". Manneke, zei hij in 'ne lach schietende, die zijn nog te groen voor de koeien, daar moogt ge niet van eten! Ik en zal 't niet meer doen boer, zei ik weenende. Tata, ge en moet niet janken, zei hij troostend, kom 'ne keer hier. Halfverlegen nog kwam ik naar beneden en hij vervolgde: Gij moogt al eten wat ge wilt, maar ventje, ik zou niet gaarne hebben dat ge ziek wordt zulle! Zie ginder staan een heele reeks boomen met late krieken, ga daar liever eens aanzitten! Dat was te goed om te gelooven, maar hij nam mij bij de hand en stak me zelf op den boom die zwart stond van het schoon fruit. Daar was ik in de kinderhemel! Met volle handen stropte ik de schoone, dikke morellen af en een half dozijn met 'ne keer in den mond duwende, en ik at er zooveel en zoolang tot ik niet meer kon en met een dik buikje terug in het gras terecht kwam.

Mijne aandacht werd getrokken door een geknor en geschrei dat mij deed denken dat er iemand de varkens aan het vermoorden was. Bij gekomen, zag ik een groote zeug die met een klein regiment viggentjes in de modder lag te wentelen. Iedere keer een dier beestjes door een ander werd verdrommen of door de zeug's wentelen moest achteruitdeinzen, was het een getier en geschreeuw alsof ze de keel werden afgestoken. Toen ik er een, zoo ik meende, bijna door de moeder verpletterd werd, sprong ik met 'ne grooten "Aie!" over het tuintje en het kleine, wringelende diertje opnemende, kroop ik terug. Het beestje scheen er niet van te houden, want het huilde en wrong zich zonder ophouden. De boer die me zeker had afgespied kwam nog eens af en vroeg mij of ik het beestje soms wilde meedragen? Oh ja, mag ik het hebben? Ja manneke, maar eerst vragen aan uw vader! 'k Zal wel mogen! Ah vader! Al roepende met het beestje in den arm naar vader die neerstig aan het werk was.

../...

Hewel kwajongen, wat hebt ge daar nu? Een zwijntje vader. De boer zegt dat ik het mag meedragen! Meedragen? Wat wilt ge daar mee uitrichten? Opkweken, vader! Zoo! Zoo! Zie maar eens op uw hemdeken, ge zijt al bezig geloof ik! Ik bekeek mijn hemd en zag dat mijne borst geheel... beplaasterd was met iets dat moeder zeker niet gaarne zoude afwasschen! Verbaasd liet ik het beestje uit de armen vallen en wijl ik trachtte mij zoo goed mogelijk met wat gras te reinigen, was het viggentje in volle vaart terug naar de anderen gerend. De boer zette het binnen de afsluiting en ik werd door de omstaanders ferm uitgelachen. Hoe dat zou geëindigd zijn weet ik niet, maar de belle werd geluid en het werk gestaakt. Men trok naar binnen om te eten. Beschaamd trok ik mee, vreezende dat de bazin mij zoude buitengezet hebben met mijn bevuilde klederen, maar daar scheen men die reuk wel wat gewoon en niemand gebarde van iets.

In de groote keuken stonden twee tafels gezet. Aan een klein tafeltje zat de boer met zijn vrouw en kind en aan een zeer groote lange tafel gingen al de werklieden, knechten en meiden zitten. Aan die tafel kwamen we ook terecht. Ik zat nevens een jong kereltje, dat koewachter was en dat me gewillig hielp. Groote aarden teelen, zoo groot dat ik ze met mijne armpjes niet hadde kunnen omvatten, stonden hier en daar op de tafels. Daarop dampten opgehoopte aardappelen, waarover kaantjessaus was gegoten, die langzaam afstroomde naar de kanten der teelen, en waar groote stukken lagen te zwemmen. Ieder sloeg er maar zijn vork in en ik ook. Hoe het mij mogelijk was daar nog te eten zooals ik deed na al het fruit dat reeds naar binnen gezonden was in den voormiddag, heb ik mij nooit kunnen verklaren, maar zeker at ik zooveel als de koewachter en die kon er wat aan doen! Daarna kwam nog pap op in groote teelen met smoutboterhammen. Ik was er op verlekkerd om daar ook nog wat aan mee te doen en dacht er eindelijk aan om ongezien mijn broekje wat open te zetten, zoodat mijn buikje wat meer zou kunnen zwellen! Beestigheden? Waarachtig niet! Alleenlijk den eetlust van een kind van den binnen, dat eens op den buiten geraakt en niet genoeg schijnt te kunnen eten van al dien boerenkost die de boeren zelf niet achten en die toch zoo gezond is!

Na het maal rustte men hier en daar onder de bomen. Ik trok met het koewachterke mee. Hij zou mij eenige vogelnesten toonen! Vol bewondering zag ik hem op hooge boomen klimmen en me dan ofwel eitjes of vogeljongskens toonen; op bijna onvindbare plaatsen toonde hij nestjes in de hagen en in het veld; dan liep hij bij de koeien waar zelfs de groote stier vervaard van hem was; in de stal ging hij onbevreesd bij de stoutste paarden die wel sloegen maar hem toch niet raakten en bij een veuleken ging hij spelen als met een kattenjong. Dat was een held in mijn oogen en ik besloot aan vader te vragen of ik ook koeier mocht worden! Dat werd eerst later gedaan met het gevolg dat men zich wel zal kunnen inbeelden.

Gedurende den namiddag ging ik met de sloeber mee en daar vertelde hij mij, terwijl hij stout met zijne dzakke sloeg om hier en daar orde te houden onder de beesten, van de wilde paarden die men daar soms had; van de keer dat hij met 'ne knecht des nachts was meegegaan om te gaan pensjagen; van de leurder die door Kar den keernhond zijn been was afgebeten, en meer andere wondere dingen die ik me niet meer herinner. Hij stelde zelfs voor om naar de Leie te loopen, kort bij, en er eens te toonen hoe hij kon zwemmen

.../...

en duikelen en waterke terten! Daar kreeg hij mij niet aan, want ik vreesde vaders harde handen!

Eindelijk kwam ik terug bij de boerenwoning en tot mijn verwondering was heel het tuig opgezet en was men juist gereed om het te beproeven. Een meid ging 'ne grooten hond halen en die werd in het groote drijfwiel geduwd, dat men in gang stak en waarin den hond nu moest blijven loopen om het tuig in gang te houden.

Om het aan den hond onmogelijk te maken stil te staan, werd dicht achter hem een plank gestoken waarin eene menigte scherpe nagels waren geslagen. Scheidde het dier uit van loopen, dan draaide het groot wiel hem tegen de punten zoodat hij dan nog harder liep om van die stekende dingen weg te blijven. Ik wenschte mij zelven op dat oogenblik geluk dat ik geen keernhond was! Het groote wiel draaide lustig! De drijf-as deed daarbinnen in het achterhuis allerlei raderen zoeven, die eindelijk 'n langen, ijzeren staaf weg en weer deden stuwen, welke op zijne beurt aan de keern was vastgemaakt. Over en weer... over en weer werd het gestuwd en wijl de wielen ronkten, plaste in de groote keern de melk waar straks de schoone boter zou op komen. Het werkte alles fijn en goed. Het werk werd goedgekeurd en vader ontving de schijven. Dat was eene gelegenheid waarop 'n druppel werd gedronken. 'k Mocht ook eens proeven en dan werd het paard opnieuw ingespannen en trokken we -ik toch- in triump naar huis!

De boerin die me des middags wel aan het werk had gezien, duwde mij nog 'nen roggenboterham met een dikke schel hesp in de vuist en van mijn hemd maakte ik een soort blaas, waar ik fruit instopte dat het door mijn broekbande ke heen doorperste!

Het was eene glorieus reis geweest! Een gouden dag in de vakantie en toen ik thuis nog niet eens bekeven werd omdat ik zoo aangegetakeld was, werd het geluk volledig.

Dien dag bij boer Meirhaeghe, niets bijzonders in zichzelf, was voor mij een voorbeeld van geluk, 't geluk der buitenlieden die niet als de kinderen in de stad zijn opgesloten in huis of op een koerke, en met volle longen kunnen ademen in Gods wijde en gezonde natuur. (So.Bend.Ind., 16 juni 1927).

Omtrent "Boer Meirhaeghe" willen we onze lezers vragen of ze ons kunnen helpen om hem te identificeren. We weten alleen met zekerheid dat "Boer Meirhaeghe" een Van Meirhaeghe was, die dus te Machelen bij Deinze op de Leiehoek woonde omstreeks 't jaar 1900 en dat hij, volgens de auteur, "de rijkste boer van verre in den omtrek was". Zijn er nog afstammelingen of familieleden van hem in leven? Laat ons iets weten!

.

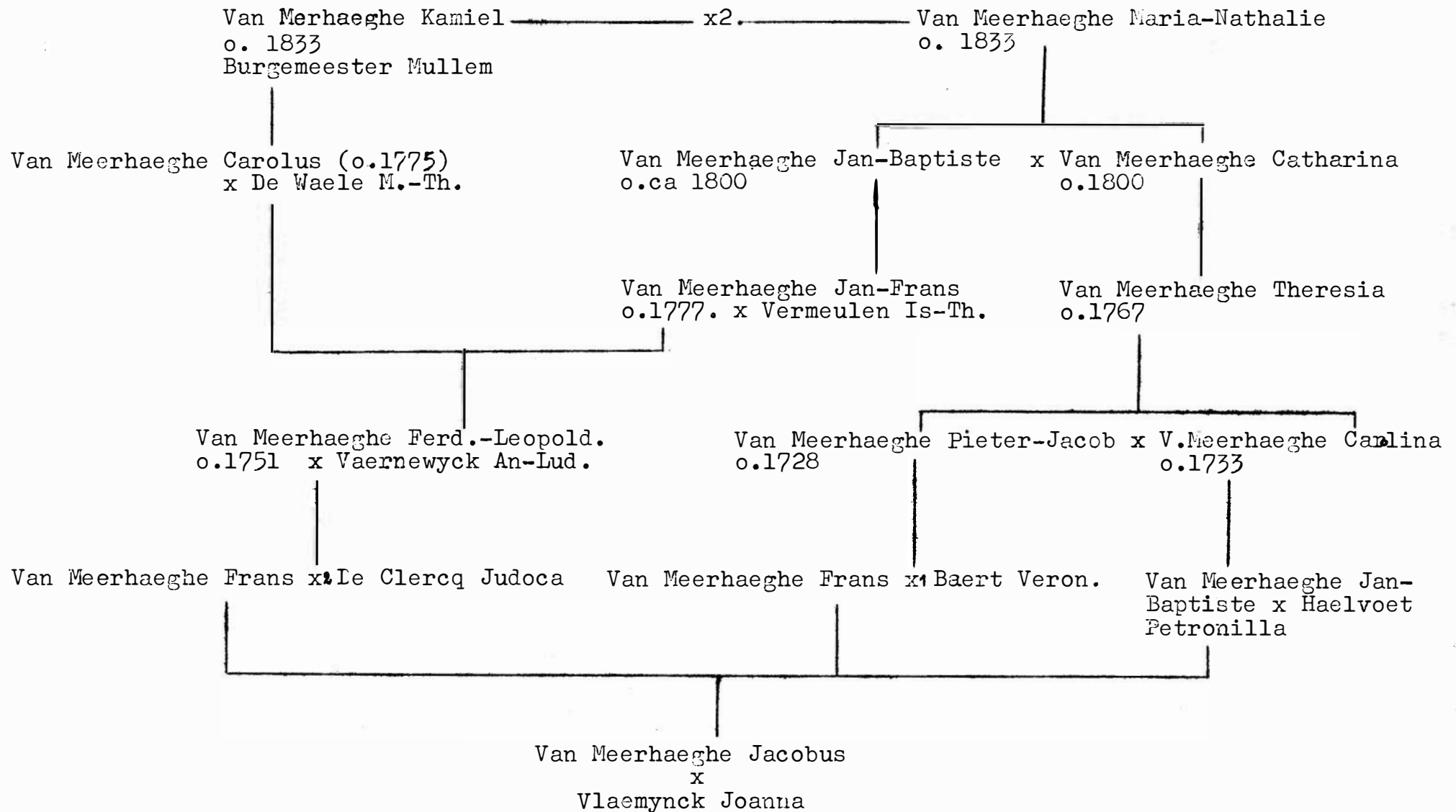
- Verkiezingen in Sint-Baafs-Vijve. West-Vlaanderen koos z'n twee wittekoppen.

Tien gultige wittekoppen waren komen opdagen om deel te nemen aan de provinciale verkiezingen voor de meest representatieve wittekop in West-Vlaanderen. Slechts twee kandidaten kwamen uit West-Vlaanderen, de overige uit de regio Brabant. De Westvlaamse wittekoppen Gunter Vanmeerhaeghe en Lode Vanmelle hadden het dan ook niet moeilijk om zich te selekteren voor de finale in Zichem (op 4.8.85). De kandidaten werden onderworpen aan een hele resem proeven gebaseerd op het boek "De Witte" van Ernest Claes en op de gelijknamige film. (GCW. Nieuwsblad.)

Kan iemand ons vertellen hoe Gunter Vanmeerhaeghe de finale te Zichem doorsparteld heeft?

ik neem de pen ter hand

- Van de Hr. G. Gadeyne, diensthoofd van het Rijksarchief te Ronse, ontvingen we een spontane reactie die ons werkelijk deugd deed. Hij schrijft o.a. in zijn brief van 17 juni 1985 : "wij ontvangen regelmatig Uw familietijdschrift, waarvoor onze beste dank. Meestal kan ik niet nalaten er even in te grasduinen, want u slaagt er uitstekend in het leerzame aan het aangename te koppelen." Dat is inderdaad onze bedoeling en als een historicus, een stielman dus, onze pogingen geslaagd vindt, dan streelt dit niet alleen onze niet te onderschatten ijdelheid, maar motiveert ons dat nog meer om door te gaan.
- Mevr. Frans Meirhaeghe-Vergucht uit Roeselare schreef ons een lange brief met heel wat interessant familienieuws dat we u niet willen onthouden :
 "Voor jullie vele werk en inspanning zijn we jullie nog steeds dankbaar. Er werd ons een kleinzoon geboren, Pieter, en mijn man was zeer tevreden daar in deze tak slechts door onze twee zonen Jan en Bart Meirhaeghe de naam kan worden doorgegeven. Jan, de vader van Pieter, is geneesheer en specialiseert voor het ogenblik in zijn vierde jaar assistentschap als pneumoloog op het Pellenbergziekenhuis te Leuven. De andere zoon Bart is nog niet gehuwd. Ons dochter, Lieve Meirhaeghe, gehuwd met Luc De Nil, vertrok verleden jaar met haar man naar de U.S.A., waar ze een contract hebben voor drie jaar aan de universiteit van Carbondale (Illinois). Luc De Nil kreeg een aanbod van deze Amerikaanse universiteit om in drie jaar een doctoraat te halen en een beurs als assistent in het departement "Communication Disorders & Sciences". Hij zal daar zijn diploma halen van Philosophical Doctor of Communication Disorders and Sciences, wat niet bestaat in België en de communicatiestoornissen bij gehoorgestoorde kinderen kan ten goede komen. Het is een universiteit op de Mississippi, heel ten zuiden van Chicago in de staat Illinois. Ons dochter Lieve, vroeger lerares Frans-Engels, heeft na veel Amerikaanse examens een leraarstoel gekregen aan dezelfde universiteit om een cursus frans te doceren. Indien er iemand geïnteresseerd is om hun een bezoekje te brengen dan zijn ze altijd welkom, want ze zijn de enige Belgen op 22.000 studenten. Hun adres : Luc De Nil en Lieve Meirhaeghe - Southern Hills 136-2 - Carbondale-Illinois 62901 - USA."
- Bij brief van 27 mei 1985 stuurde Joseph Van Merhaeghe uit Velaines mij een tabel met de afstammelingen van Kamiel Van Merhaeghe, burgemeester van Mullem van 1901 tot 1918, over wie we in Meerminke nr. 16 meer informatie gevraagd hadden. Joseph blijkt ook een van diens afstammelingen te zijn en de stamtafel die hij mij toestuurde gaat terug tot 1775. Aan het slot van zijn brief zegt Joseph : "ik blijf benieuwd of het tot iets kan dienen voor verder onderzoek." En of!!
 Ik heb mijn licht opgestoken bij onze medewerker Lucien Van Meirhaeghe uit De Pinte en, nadat we onze gegevens in mekaar hadden gepast, slaagden we erin om ook deze tak thuis te wijzen. Het betreft hier een zoveelste zijtak van wat wij "de stam Huise" noemen. Daar we hier tevens met een sprekend voorbeeld van "inteelt" te maken hebben, gaan we daar graag dieper op in. Onderstaand schema moet duidelijk maken hoe vaak er binnen deze tak huwelijken onder bloedverwanten werden gesloten :

Als we deze familieverbanden met woorden zouden proberen te omschrijven, dan zou dat de zaak alleen maar ingewikkelder maken, zo in de aard van : "de betovergrootouders van Kamiel en de oudouders van Marie-Nathalie, zowel van vaders- als van moederszijde, zijn dezelfde, namelijk het echtpaar Jacob Van Meerhaeghe en Joanna Vlaemynck. We denken dat het schema duidelijker taal spreekt. We willen er alleen op wijzen dat we in dit overzicht drie huwelijken vinden van een Van Meerhaeghe met een Van Meerhaeghe, die bloedverwanten zijn. We zien zelfs twee huwelijken van een kozijn met een volle nicht.

Aan dit overzicht voegen we nog toe dat nóg een (natuurlijk) kind van Catharina Van Meerhaeghe (o.1800), met name Francisca-Xaveria Van Meerhaeghe, huwde met ene Frans Van Meerhaeghe, kleinzoon van Ferdinand-Leopold Van Meerhaeghe en Anna Ludovica Vaernewyck. Tenslotte geeft dit schema een antwoord op de vraag hoe deze eerder bescheiden tak van onze boom er in slaagde om in een korte tijd een panne fortuin te verzamelen en welstellend te worden. Een middel daartoe is inderdaad het sluiten van huwelijken met nauwe bloedverwanten. Zo blijft het "all in the family!"

- Mevr. Renata Dierickx-Van Acker uit Evergem nam met ons contact op om iets meer te weten te komen over haar voorouders. Zij is namelijk de dochter van Roger Dierickx en Gabriëlle Van Meirhaeghe en een kleindochter van Constantin Van Meirhaeghe en Maria-Hortense Bergez. Dankzij de gegevens die kozijn Frans Meirhaeghe uit Deinze mij jaren geleden bezorgde, slaagde ik erin een paar generaties aan haar stamreeks toe te voegen :

Constantin Van Meirhaeghe werd te Petegem-Deinze geboren op 11 maart 1873 als zoon van Ivo Van Meirhaeghe en Rosalie Vande Wiele.

Ivo Van Meirhaeghe werd te Huise geboren op 2 april 1832 als zoon van Jan-Baptiste Van Meirhaeghe en Maria-Theresia Poppens.

Wie de voorouders van laatstgenoemde Jan-Baptiste waren zal Lucien Van Meirhaeghe mij wel weten te vertellen. Klim je eens in jouw fichesysteem Lucien? In ieder geval is het al duidelijk dat ook deze tak tot "de stam Huise" behoort en we raken er stilaan van overtuigd dat de overgrote meerderheid van de nu levende Van Meirhaeghes tot die stam behoren die Olivier Van Meirhaeghe uit Wortegem aldaar geplant heeft omstreeks 't jaar 1600.

Ook nog bedankt voor de rouwzantjes en rouwbrieven die ons zeker deze paar stappen verder hebben geholpen.

- Langs deze weg danken we Paul De Schuyter uit Kanegem, Mariette Lauwers uit Tielt en Josephine Meirhaeghe uit Schuiferskapelle voor de rouwzantjes die ze ons schonken.

Ook danken we de Hr. A.De Stoop uit Wortegem, auteur van het boek "Duizend jaar Wortegem 964-1964", dat hij ter gelegenheid van de toenmalige dorpsfeesten heeft samengesteld en dat hij ons bereidwillig heeft uitgeleend.

Daaruit hebben we weeral wat gegevens bijeengesprokkeld die een aanvulling betekenen van ons stamboomwerk waaraan maar geen einde komt...

.

vijf Kanegemse Jannen

"Het is een overbekend feit dat men in de middeleeuwen graag bepaalde traditionele voornamen in de familie in eer hield. Deze voornamen liet men van vader op zoon of van grootouders op kleinkinderen overgaan. Dit gebruik heeft tot in een vrij recent verleden stand gehouden. Daarbij kwam dat de naamgeving door peter of meter zelfs zeer gebruikelijk was." Aldus F. Debrabandere in zijn werk over Kortrijkse persoonsnamen omstreeks 1400.

Tijdens ons stamboomonderzoek hebben wij dit dus ook vaak gekonstateerd. Ter illustratie volgen hieronder, over een periode van tweehonderd jaar, vijf Kanegemse Jan Meirhaeghes op een rijtje, die telkens hun voornaam van hun peter kregen en hem aan hun petekind schonken. Een sprekend voorbeeld van naamgeving via het peterschap :

- Onze Jan-reeks neemt een aanvang te Kanegem waar in 1728 Jan Van Renterghem geboren wordt. Bij zijn echtgenote Rosalie Vermeulen wint hij later o.a. een dochter Petronilla die naderhand met Pieter-Joseph Meirhaeghe zal huwen.
- Jan Meirhaeghe I wordt te Kanegem geboren in 1794 als zoon van Pieter-Joseph en Petronilla Van Renterghem. Hij krijgt als peter Jan Van Renterghem, grootvader langs moederszijde. Jan I huwt later met Joanna Bredemus.
- Jan Meirhaeghe II wordt te Kanegem geboren in 1826 als zoon van Pieter-Frans en Philippina Coussens. Zijn peter is Jan Meirhaeghe I, de broer van zijn vader. Jan II huwt later met Rosalie Verbrugghe.
- Jan Meirhaeghe III wordt te Kanegem geboren in 1889 als zoon van Désiré en Rosalie Tijtgat. Hij krijgt als peter Jan Meirhaeghe II (x Verbrugghe), de broer van zijn grootvader. Jan III huwt Alix Deliessche en is in onze familie gekend als nonkel Jan uit Bailleu 1.
- Jan Meirhaeghe IV wordt te Kanegem geboren in 1919 als zoon van August en Estella Vandermeersch. Zijn dooppeter is Jan Meirhaeghe III (x Deliessche), broer van zijn vader. Jan IV huwt met Andrea Vandenbulcke en is een van uw beide stambewaarders.
- Jan Meirhaeghe V wordt te Kanegem geboren in 1948 als zoon van Maurice en Martha Claeys. Zijn peter is Jan Meirhaeghe IV (x Vandenbulcke), de broer van zijn vader. Jan V huwt met Rose-Marie Werrebrouck.

En misschien kan deze Jannenreeks in de toekomst verder uitgebouwd worden. Al onze hoop berust bij Filip Meirhaeghe, zoon van Jan en Rose-Marie. Misschien wordt hij later wel vader van een zoon die naar zijn grootvader Jan zou gedoopt en genoemd worden? Heb je het gehoord Filip? 't Is van moeten zulle, zoniet wordt deze ketting van Jannen verbroken na meer dan twee eeuwen.

- In het weekblad 'Humo' van 8 augustus 1985 verscheen onderstaand vraaggesprek omtrent 'zeemeerminnen' :

"Er is iets met zeemeerminnen dat ik absoluut niet begrijp : waarom zijn al die ruwe zeebonken er zo op verlekkerd? Op het seksuele vlak heeft de zeemeermin toch weinig meer te bieden dan de schelvis of de greep, daar bepaalde seksuele vlakken gewoon ontbreken. Kan de ruwe zeebonk genoeg nemen met een platoonse relatie? Slechts één persoon kan ons hierop een afdoend antwoord geven : de ruwe zeebonk himself. Het exemplaar in kwestie is zo ruw dat hij zich moet wassen met een vijl.

Humo : Kan een ruwe zeebonk genoeg nemen met een zuiver platoonse relatie?

De Ruwe Zeebonk : "Uw vraag is naast de kwestie. Het is mits wat fantasie best mogelijk om tot een bevredigende relatie te komen met een zeemeermin. Maar wat wij op onze barre tochten vooral nodig hebben is op tijd en stond een goed gesprek. Een zeeman stort graag zijn hart uit. Hij heeft behoefte aan een luisterend oor".

Humo : En zeemeerminnen hebben oren?

D.R.Z. : "Jazeker. Je kan die zelfs goed zien bij de types met een paardestaart."

Humo : Een paardestaart? Ik dacht dat alle zeemeerminnen...

D.R.Z. : "Ik bedoel natuurlijk hun kapsel! Wat een misverstand! Gelukkig kan een goed gesprek als dit veel misverstanden uit de weg ruimen."

Humo : Wat! Een goed gesprek? Ik vind het totnu toe maar niks.

D.R.Z. : "Een zeeman beschouwt een gesprek als geslaagd wanneer het over zeemeerminnen gaat. Zoals dit gesprek. Want een zeeman is verzet op zeemeerminnen. Nochtans zullen wij nooit in ons hoofd halen om met zo'n liefvallig wezentje een seksuele relatie te beginnen."

Humo : Dat begrijp ik. U denkt natuurlijk steeds aan vrouw en kind.

D.R.Z. : "Ondermeer. Maar wij onthouden ons voornamelijk van zeemeerminnen wegens enkele onsmakelijke aspecten. Ik heb het niet zozeer over de algen op hun staart, die kan men moeiteloos verwijderen. Bijvoorbeeld met een spons. Ik heb het over hun gebit! Inderdaad, zeepokken en andere kleine schaaldieren nestelen zich graag op deze veilige plek. Daar blijven dan brokjes plankton tussen steken, enfin, een lachende zeemeermin is een ijselijk schouwspel. En zo'n zeemeerminnegebit is meteen de ideale voedingsbodem voor allerlei bacteriën. Vies. Zeer onverzorgd. Ruikt ook eerder onaangenaam. Sommige zeemeerminnen trachten heel die dierentuin weg te schuren met brokken koraal, met als enig resultaat een stel verminkte tanden. Het is zoals in dat liedje van Freddy Quinn : "Wij hielden zo dikwijls een diepgaand gesprek, maar telkens een kort (want ze stonk uit haar bek)".

Humo : Bravo!

D.R.Z. : "Dat had je nooit verwacht hé, dat een ruwe zeebonk kan citeren. En let op, ik kan nog veel meer citeren als het moet!"

Humo : Een andere keer grààg.

../...

D.R.Z.: "Jaja, zeemeerminnen zijn boeiende maar moeilijke gespreks partners. Zelfs bij tegenwind wordt het al snel ondraaglijk. Ik heb ooit wel eens gevraagd of ze hun mond met eau de cologne wilden spoelen, maar dat werd rampzalig. Ze werden er dronken van, ze begonnen te zingen. En dan was het natuurlijk helemaal niet meer te harden. Een dronken zeemeermin wordt ook gauw vulgair. En daar hou ik niet van. Want ik ben wel een ruwe zeebonk maar geen vulgaire zeebonk."

Humo : O nee? Waarom draag je dan netkousen en jarretellen?

De Ruwe Zeebonk : "Omdat mijn vrouw dat zo mooi vindt. En de weinige dagen dat ik aan land ben mag ik mijn vrouw toch wel eens iets gunnen zeker?"

Totdaar dit interview uit Humo dat door ene 'H.M.' werd afgenomen. We houden ons hart vast als dit ooit onder Trudekes ogen mocht komen...

.

KRAAMBED

- Jonas Devolder, geboren te Tielt op 11 februari 1985.
zoon van Dirk Devolder en Nicole Rebry uit Tielt
kleinzoon van Frans Devolder en Cora Meerhaege uit Tielt.
- Pieter Meirhaeghe, geboren te Leuven op 26 maart 1985.
zoon van Jan Meirhaeghe en Kristien Piccavet uit Wilsele
kleinzoon van Frans Meirhaeghe en Christiane Vergucht, Roeselare.
- Sofie Meirhaeghe, geboren te Oudenaarde op 14 juni 1985.
dochter van Eric Meirhaeghe en Carine De Rijcke uit Oudenaarde
kleindochter van Frans Meirhaeghe en M.L. Moerman.

BRUIDSBED

- Véronique Triché, dochter van Paul en Pierette Meirhaeghe,
huwde op 31 juli 1985 te Romilly-sur-Seine met François Guyot.

STERFBED

- Mevr. Suzanna Meirhaeghe, echtg. van Albert Berthelot.
geboren te Wingene op 25 februari 1921 en aldaar overleden
op 19 mei 1985.
- Mevr. Teresa, Edmonda, Louisa Moortgat, wed. van Remi Meirhaeghe
geboren te Breendonk op 22 juni 1888 en overleden te Brasschaat
op 21 mei 1985.
- De Hr. Richard, Daniël Meirhaeghe, echtg. van Mariette Laporte.
geboren te Kanegem op 23 oktober 1931 en overleden te Oudenaarde op 28 mei 1985.

.

"Ik weet niet wie mijn grootvader was. Het interesseert mij veel meer wat mijn kleinzoon zal zijn" (A. Lincoln.)

D O O D Z A N T J E S

Ons Van Meirhaeghe-familiearchief, dat we tussen 1976 en vandaag hebben aangelegd, bevat uiteraard ook een bescheiden verzameling doodzantjes : zo'n 230 stuks in totaal, zowel originelen als gefotocopieerde exemplaren.

Rouwprentjes vormden indertijd het beginmateriaal voor onze familiestudie. Toen ik zo'n jaar of twaalf was -ik koesterde dan reeds een paar jaar een passie voor alles wat oud was en met geschiedenis te maken had- ontstond ook mijn interesse voor en nieuwsgierigheid naar mijn voorouders. Het zou nog vijftien jaar duren alvorens ik definitief in onzen boom klon, maar omstreeks 1960 begon ik wel met een "familieboek" : een schrijfboek waarin ik de namen noteerde van mijn ouders, nonkels en tantes, neven en nichten, van mijn grootouders en overgrootouders. Een stamboompje dat slechts tot circa 1850 reikte. De schema's in dit schrift illustreerde ik met de rouwzantjes die ik thuis aantrof in de missaals van mijn ouders, in margarinedozen en sigarenkistjes. Jaren later zouden die doodzantjes mij de noodzakelijke informatie verschaffen om met het eigenlijke stamboomwerk te beginnen. Zij waren de eerste richtingsaanwijzers die me toonden waar ik moest zoeken.

Doodzantjes zijn natuurlijk belangrijk voor iedere stambomer en ze bevatten heel wat meer gegevens, dan men op het eerste gezicht zou denken :

- naam en voorna(a)m(en) van de overledene.
- naam en voornaam van de echtgeno(o)te(n).
- plaats en datum van geboorte en overlijden.
- soms de namen van ouders, grootouders tot zelfs een beknopte stamboom.
- soms overzicht van het gezin of familie : namen van kinderen, kleinkinderen, broers en zusters.
- soms informatie over de omstandigheden van het overlijden : schielijk, na een smartelijk ongeval, na een slepende ziekte, in het ziekenhuis, als oorlogsslachtoffer enz.
- soms beroep, titels, eretekens, lidmaatschap van vereniging, al dan niet gelovig enz.
- de 'in memoriamtekst' is vaak een biografische schets, zij het dan meestal eenzijdig positief, 'van de doden niets dan goed'.
- soms op de voorzijde de foto van de overledene!

De gegevens op de doodzantjes zijn echter niet altijd korrekt en moeten zeker gecontroleerd worden aan de hand van officiële documenten. Vaak vinden we onnauwkeurigheden in de schrijfwijze van de naam en fouten in verband met de geboorteplaats en datum. Toch hebben ze dus hun waarde en niet alleen als uitgangsmateriaal. Ze laten ons ook toe de jongste generaties te situeren in Vlaanderen. Het mag dan al een hele karwei zijn om al die naamgenoten van eeuwen terug te verzamelen, het is zeker een even groot karwei om de meest recente generaties in kaart te brengen. Voor de naamgenoten van de laatste eeuw stelt zich o.a. het probleem van de verspreiding over heel het land, daar waar men vroeger eeuwenlang in één bepaald dorp woonde. Doodzantjes bieden soms een onverwacht antwoord op de vraag waar bepaalde families naartoe getrokken zijn.

In 't Meerminneke zullen we af en toe een greep uit onze verzameling publiceren. Wellicht ontmoet u tussen al die overleden familieleden mensen die u van nabij gekend hebt of die u lief waren. Bedenk echter dat ook de 'vreemden' toch allemaal tot onze grote familie behoren. Hier vragen we voor de zoveelste keer om ons rouwzantjes toe te sturen, zowel van naamgenoten als van hun echtgenoten. Als u om sentimentele redenen niet kunt scheiden van bepaalde beeldekens, stuur ons dan een fotocopy. Als iedere lezer ons een paar zantjes bezorgt, dan is onze verzameling meteen verdubbeld en staan we weer zoveel stappen verder met ons levenswerk : de Van Meirhaeghe-stamboom!

We starten meteen met het oudste zantje uit onze kollektie :

- Van Renterghem Petronilla wed. Meerhaeghe Petrus Josephus
° Caneghem 1768 - +Caneghem 4.1.1851
- Meirhaeghe Augustin echtg. Van Luchene Rosalie
° Caneghem 28.8.1812 + Eeghem 4.2.1890
- Meirhaeghe Joan-Baptiste wed. Braeckevelt Rosalia
° Tielt 17.10.1816 + Caneghem 8.4.1897
- Meirhaeghe Johannes wed. Verbrugghe Rosalie
° Caneghem 29.12.1826 + Caneghem 30.11.1905
- Meirhaeghe Thecla wed Van Poucke Jan
° Caneghem 27.7.1831 + Thielt 14.12.1917
- Meirhaeghe Maria Leonida wed. De Naegel Carolus Ludovicus
° Thielt 21.10.1840 + Swevezele 11.7.1925
- Meirhaeghe Rosalie wed. Van Poelvoorde Ferdinand
° Ruiselede 22.4.1840 + Aalter 7.3.1939 (99 jaar oud!)
- Van Oost Melanie wed Meirhaeghe Henri
° Ruysselede 14.3.1840 + Ruysselede 10.2.1918
- Meirhaeghe Felix wed. Laethem Rosalie en Truyaert Nathalie
° Ruysselede (=fout. Tielt) 25.11.1842 + Ruysselede 23.4.1930
- Mestdagh Virginie echtg. Meerhaeghe Henri
° Thielt 1.3.1842 + Ingelmunster 21.11.1920
- Van Meirhaeghe Petrus Joannes wed. Van Hoofstadt
° Synghem 18.9.1824 + Reeth 25.4.1909
- De Keukelaere Leonardus wed. Van Meirhaeghe Monica
° Drongen 8.8.1839 + Caeneghem 8.3.1922
- Van Meirhaeghe Monica echtg. De Keukelaere Leo
° Huysse 12.7.1847 + Caeneghem 2.2.1920
- Vanmeirhaeghe Adolf wed. D'Heedene Marie-Sidonie
° Deerlijk 28.2.1854 + Deerlijk 28.1.1944
- Lambertijn Maria Euphrasia echtg. Van Meirhaeghe Joannes Baptiste
° Ousselghem 8.3.1856 + Lootenhulle 22.9.1922
- Vanmerhaeghe Antoine echtg. Polet Gerarda
° Mullem 5.4.1905 + Wortegem-Petegem 4.6.1978
- Engelbeen Euphemie wed. Van Merhaeghe Remi
° Cruyshautem 22.12.1856 + Oycke 3.9.1931
- Van Meirhaeghe Jan Baptiste wed. Geiregat Elodie
° Zingem 24.4.1858 + Semmerzake 30.1.1947

wordt vervolgd.